ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **R. S.,** zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2017, č. j. 1 A 88/2017 - 23,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2017, č. j. 1 A 88/2017 - 23, **se ruší** a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2017, č. j. CPR 11526-3CJ-2017-930310-V236; tímto rozhodnutím bylo jako nepřípustné pro opožděnost zamítnuto odvolání stěžovatele ve věci správního vyhoštění.

[2] Městský soud neshledal žalobní námitky důvodné, konstatoval, že stěžovatel sepsal vzdání se práva na odvolání na základě vlastní svobodné vůle, přičemž si musel být vědom případných následků, které jeho právní jednání obnáší; jakožto svéprávná dospělá osoba při jednání před správním orgánem, v případě, že úřední osobě či poučení nerozuměl, měl tuto skutečnost správnímu orgánu sdělit; dle soudu nelze nyní přisvědčit tvrzení stěžovatele, že uvedené jednání nezamýšlel a nejednal na základě vlastní vůle.

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že postup soudu, kterým byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta, je postupem nezákonným. Soud předně nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci a zároveň sám soud zatížil své rozhodnutí nezákonností, když své rozhodnutí nepřesvědčivě zdůvodnil. Stěžovatel předesílá, že ve správním řízení byl zásadním způsobem porušen především § 3 správního řádu, neboť správní orgán nezjistil stav věci, o

němž nejsou důvodné pochybnosti; byly porušeny i další zásady správního řízení, především pak zásady obsažené v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, protože jak je evidentní z napadených správních rozhodnutí, správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu a už vůbec nešetřily oprávněné zájmy účastníka řízení, které byly povinny zjistit s o to větší zodpovědností s ohledem na skutečnost, že se jedná o řízení vedené z moci úřední, v němž má být účastníku řízení uložena povinnost.

[4] Stěžovatel trvá na svých námitkách, které uplatnil v podané žalobě, přičemž zcela zásadně nesouhlasí se způsobem, jakým se správní soud s jeho argumentací vypořádal. Stěžovatel si dovoluje opakovat své přesvědčení o tom, že byl oprávněn k podání odvolání proti rozhodnutí ve věci, a to i přes to, že ve správním spise je obsažen dokument označený jako „prohlášení o vzdání se práva na odvolání“. Stěžovatel neměl dle vlastních slov vůbec ponětí o tom, co společně s ostatními dokumenty, které mu byly předloženy k podpisu, podepsal, respektive není si vědom toho, že by vůbec nějaký takový dokument podepsal a věděl, že takový dokument podepisuje a co jeho podpis na takovém dokumentu znamená. Stěžovatel je cizím státním příslušníkem, který je na území ČR poprvé v životě, nikdy se neučil česky, nikdy nemluvil česky a nezná z češtiny žádná slova mimo těch, která znějí shodně v českém a jeho rodném jazyce. Stěžovatel je rovněž osobou práva neznalou. Správní spis obsahuje dokument, který má navozovat dojem, že je dokumentem sepsaným účastníkem řízení, který se odkazuje na zcela konkrétní právní ustanovení platných právních předpisů, kdy tento dokument, který má být výtvorem stěžovatel je sepsán česky, relativně kultivovanou formou a bez jediné chyby. Je zcela vyloučeno, aby stěžovatel, osoba práva neznalá, navíc nehovořící česky tento dokument vytvořil. Stěžovatel nemůže souhlasit s argumentací soudu, který považuje tvrzení o neporozumění obsahu daného přípisu za účelové.

[5] Stěžovatel dále poukazuje na formální nedostatky prohlášení o vzdání se práva na podání odvolání, prohlášení nebylo učiněno žádnou z forem, které správní řád pro úkon účastníka řízení připouští, navíc neobsahuje podstatné náležitosti. Není ani zjevné, kdo podání činí, neboť není řádně definován. Dále chybí označení orgánu, kterému je určeno. Je také samozřejmě otázkou, jakou formou bylo toto podání učiněno. Pokud by toto podání mělo být učiněno ústně, tak zcela chybí jakákoliv písemnost, kterou by bylo lze považovat za protokol o ústním podání účastníka řízení, kdy za takový protokol nelze samozřejmě považovat dokument ve správním spise obsažený, již jenom pro to, že zcela chybí náležitosti protokolu (k těmto odkazuje účastník řízení na § 18 správního řádu). Chybí tedy jak formální, tak materiální náležitosti protokolu. Pokud by měl účastník řízení učinit dané podání písemně, tak vůbec není zjevné, jakým způsobem k tomuto podání došlo. Nic takového není ze spisu patrné. Je totiž zcela vyloučeno, aby si cizinec v zajištění, kde nemá ani tkaničky od bot, sepsal na počítači úhledné prohlášení o vzdání se práva na odvolání. Tím méně, když tento cizinec neumí ani slovo česky. Vzdání se práva na odvolání nebylo učiněno platně, zejména tedy nebylo učiněno v zákonem předepsané formě, a tedy nelze považovat vzdání se práva na podání odvolání za řádně provedené. Účastník řízení se tedy práva na podání odvolání platně nevzdal a měl možnost se proti tomuto odvolat a právo na to, aby jím podané odvolání bylo řádně přezkoumáno.

[6] Stěžovatel si k výše uvedenému dovoluje odkázat na rozhodnutí Ústavního soudu ČR I. ÚS 469/16, které se týká vzdání se práva na podání odporu, a kde Ústavní soud v

podstatě odkazuje na své dřívější rozhodnutí v obdobné věci a konstatuje, že „[o]*becné soudy mají povinnost bedlivě zkoumat okolnosti, za nichž se obviněný či jiná oprávněná osoba svého práva na odpor proti trestnímu příkazu vzdává. Zda za situace, kdy je důkladně obeznámena s veškerými důsledky takového rozhodnutí, anebo za situace, kdy takové rozhodování je dotčeno okolností způsobilou omezit její jiná práva. Nepřijatelné přitom je, pokud ji do takového omezujícího postavení uvede přímo soud, který má jako nezávislý arbitr posuzoval otázky viny a trestu [nález sp. zn. IV. ÚS 1320/07 ze dne 5. listopadu 2007 (N 183/47 SbNU 411)].* Stěžovatel konstatuje, že jakožto osoba práva neznalá a česky nehovořící, zbavená osobní svobody, byl vyslýchán bez právního zástupce, přitom je mu v řízení předložen k podpisu dokument, kterým se vzdává práva na podání odvolání, a tedy jediné možnosti, jak zvrátit své vyhoštění z území ČR, což je více než nelogické.

[7] Stěžovatel konstatuje, že zásadní pochybení ve věci je spatřováno v činnosti soudu, který zcela nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, jelikož vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností, nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě a nezabýval se náležitě ani skutečným stavem věci, pročež tento postup dle názoru stěžovatele jednoznačně mohl mít a měl vliv na zákonnost rozhodnutí soudu ve věci. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření s rozsudkem městského soudu souhlasil, uvedl, že stěžovatel na formulář prohlášení uvedl vlastní rukou, že se nebude odvolávat, tedy dostatečně jasným způsobem projevil svoji vůli; odkázal na správní spis a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[9] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných (§109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se otázkou soudního přezkumu správního rozhodnutí, kterým bylo odvolání správního orgánu zamítnuto pro nepřípustnost nebo opožděnost, zabýval již v rozsudku ze dne 27. 5. 2010, č. j. 5 As 41/2009 – 91, v němž uvedl: „*Rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřípustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřípustného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu*.“

[11] Nelze městskému soudu vyčítat, že nedostatečně zjistil skutkový stav věci samé a neposuzoval rozhodné důvody, které vedly k vydání rozhodnutí ve věci správního

vyhoštění; kasační námitky stěžovatele mířící tímto směrem nemohou být proto důvodné. Městský soud mohl (ve vztahu k vypořádání žalobních námitek) přezkoumat rozhodnutí žalovaného pouze z toho hlediska, zda bylo odvolání stěžovatele po právu zamítnuto jako nepřípustné, či zda žalovaný v tomto směru pochybil. Městský soud se tedy měl zabývat tím, zda lze buďto dospět k závěru o dobrovolně učiněném vzdání se práva odvolání, nebo zda lze naopak tento projev vůle hodnotit jako nesvobodný a vynucený. V druhém zmíněném případě by tento úkon stěžovatele nemohl být považován za svobodný projev vůle, který by byl schopen vyvolat právní účinky vzdání se práva. K tomu měl městský soud vyhodnotit veškeré okolnosti, za nichž k zadržení stěžovatele došlo a které z obsahu správního spisu vyšly najevo, jakož i samotný průběh správního řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 5 Azs 272/2017 – 17, ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Azs 272/2017 – 18, ze dne 7. 12. 2017, č. j. 1 Azs 353/2017 – 39, ze dne 23. 11. 2017, č. j. 3 Azs 272/2017 – 17, nebo ze dne 10. 1. 2018, č. j. 3 Azs 273/2017 -35).

[12] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že případy, kdy lze zpochybnit úkon účastníka řízení, kterým se vzdává práva na podání odvolání, jsou výjimečné. Vzdání se práva podat odvolání je projevem dispoziční zásady, kterou je ovládáno zahájení odvolacího řízení. Účastník řízení může svého dispozičního práva využít a vzdát se výslovným projevem vůle své možnosti uplatnění řádného opravného prostředku proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Pokud o těchto skutečnostech nepanuje žádná pochybnost, nastává právem předvídaná situace – tj. na posléze podané odvolání se nahlíží jako na nepřípustné z důvodů, že je podáno subjektem, jemuž právo podat odvolání v důsledku *vlastního* procesního úkonu *již* nepřísluší (§ 81 odst. 2 správního řádu). Vzdání se práva na odvolání je totiž nevratným procesním úkonem účastníka řízení, jehož právní následky (včetně nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) je třeba respektovat. Výše uvedené ovšem neplatí za situace, kdy by se prokázalo, že vzdání se práva na odvolání není právně účinné např. z důvodu chybějících náležitostí vůle či nedostatečné procesní způsobilosti k tomuto úkonu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 Azs 174/2017 - 51).

[13] V rámci posouzení přípustnosti odvolání je proto nutné zkoumat rovněž podmínky, za kterých bylo vzdání se práva na odvolání učiněno. Je nutné zvážit i případné důvody zpochybňující zdánlivě jasnou skutečnost, že se účastník řízení svého práva na odvolání opravdu vzdal. Za tuto skutečnost městský soud bez dalšího vzal podpis stěžovatele pod strojově natištěným textem vzdání se práva na odvolání, které mu připravil žalovaný na formuláři. Jak bylo uvedeno výše, vzdání se práva na odvolání je projevem vůle účastníka řízení, o němž nesmí být pochybnosti. Pokud stěžovatel tvrdil okolnosti svědčící o nedostatku vůle ohledně obsahu tohoto úkonu, je třeba postavit najisto, zda vzdání se bylo učiněno svobodně, vážně, určitě a srozumitelně tak, aby se jednalo o právně relevantní projev vůle, nebo zda jde naopak o právní jednání zdánlivé, neexistující. Proto měl městský soud v rámci posouzení skutkového i právního stavu věci a pro učinění závěru o validitě učiněného vzdání se práva na odvolání, potažmo závěru o zákonnosti rozhodnutí žalovaného, tuto skutečnost brát v potaz a zabývat se dostatečně okolnostmi, za nichž k podpisu prohlášení stěžovatelem došlo, a především tvrzením stěžovatele již v podaném odvolání a následně v žalobě, stran absence vážnosti úkonu a vědomosti o následcích vzdání se práva na odvolání; tyto pochybnosti stěžovatel obsáhle odůvodnil pod bodem II podaného odvolání a rovněž je vyjádřil v žalobě.

pokračování

[14] Ústavní soud např. v rozhodnutí ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. IV. ÚS 67/16, konstatoval: *„Skutečnost, že vzdání se odvolání není právně účinné, je přitom možné prokázat právě v odvolacím řízení, v němž odvolací orgán nejprve zkoumá, je-li odvolání přípustné. V rámci posuzování přípustnosti odvolání je nutné posoudit také podmínky, za jakých bylo vzdání se práva na odvolání učiněno. Mezi tyto podmínky patří jak splnění zákonem stanovené formy, tak i posouzení případných důvodů zpochybňujících, že vzdání se práva na odvolání bylo učiněno svobodně, vážně, určitě a srozumitelně tak, aby se jednalo o právně relevantní projev vůle.“* Ke stejnému závěru dospěl rovněž zdejší soud např. v rozsudku ze dne 6. 1. 2011, č. j. 9 As 68/2010 - 70. Žalovaný však námitky vznesené stěžovatelem vypořádal pouze s tím, že stěžovatel vlastní rukou a svobodně učinil vzdání se práva na odvolání, nic ze spisu nenasvědčovalo tomu, že by nerozuměl tlumočníkovi a že prohlásil sám, že chce domů.

[15] Městský soud s odkazem na obsah správního spisu konstatoval, že prohlášení o vzdání se práva na odvolání sepsané stěžovatelem mělo veškeré náležitosti právního úkonu dle § 37 odst. 2 správního řádu a že k sepsání prohlášení o vzdání se práva na odvolání došlo na základě jeho svobodně projevené vůle, přičemž si stěžovatel musel být vědom (a to při účasti tlumočníka) případných následků, které jeho právní jednání obnáší.

[16] Nejvyšší správní soud závěry městského soudu zcela nesdílí. Především skutečnost, že stěžovatel reagoval při tlumočení do ruského jazyka na jednoduché otázky správního orgánu týkající se jeho osobního života a pobytu na území České republiky, ještě nic nevypovídá o tom, zda rozumí, jakožto osoba českého práva neznalá, právním následkům úkonu, který mu byl „předložen“ k podpisu *(„... že rozhodnutí o správním vyhoštění se stane pravomocným a vykonatelným“)*. V projednávané věci stěžovatel sice vlastnoručně napsal na předložený formulář, že se vzdává práva na odvolání, nelze však žalovanému a potažmo soudu přisvědčit, že tato skutečnost sama o sobě znamená, že projevil svobodně svoji vůli, byl si vědom právních důsledků a skutečně zamýšlel vzdát se práva na prostředek ochrany, a to za situace, kdy mu hrozilo správní vyhoštění. Nelze pominout ani to, že v odvolací lhůtě stěžovatel podal odvolání, v němž rozporuje skutková a právní zjištění, domáhá se tedy meritorního přezkumu. I tato skutečnost, v kontextu s obsahem čestného prohlášení, zavdává pochyby o tom, že stěžovatel projevil vážnou a dobrovolnou vůli při sepsání *„vzdání se práva na odvolání“*.

[17] Před tím, než z chování účastníka řízení může být vyvozeno, že se takového práva vzdal, musí být zřejmé, že mohl rozumně předvídat, jaké důsledky jeho jednání může mít. Je třeba též zohlednit, zda se vzhledem k okolnostem nebo svým osobním charakteristikám nenacházel ve zranitelném postavení (např. z důvodu neznalosti úředního jazyka či jiných okolností). Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze spisu je zřejmý nestandardní průběh řízení, zejména jeho rychlost a připravenost ze strany správních orgánů, což nasvědčuje tomu, že stěžovatel se mohl nacházet ve značně stresové situaci. V žalobě stěžovatel výslovně uváděl, že mu byl předložen k podpisu dokument, o kterém se domníval, že jej musí podepsat, aby byl z policie propuštěn a tento dokument podepsal spolu s dalšími „neškodnými“ dokumenty. Všechny výše uvedené skutečnosti ve svém kontextu závěru o vážně míněném projevu vůle vzdát se práva na odvolání příliš nesvědčí.

Samotná skutečnost, že stěžovatel uvedl, že hodlá vycestovat, kterou žalovaný ve svém rozhodnutí zmiňuje, nemá s otázkou vůle stěžovatele podat odvolání a podrobit celou věc přezkoumání z hlediska zákonnosti, žádnou souvislost. Bylo věcí městského soudu veškeré skutečnosti posoudit v souvislostech konkrétních událostí a odůvodnit, proč námitky stěžovatele považuje za vyvrácené, resp. za liché. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v dané věci určité pochybnosti stran svobodného projevu vůle existovaly a městský soud měl zkoumat v kontextu celého průběhu správního řízení a obsahu spisu, zda stěžovatel nebyl neprovedením odvolacího přezkumu zkrácen na svých právech.

[18] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli v námitce neplatnosti podání z hlediska jeho formy a absence zákonných náležitostí. Je sice evidentní, že prohlášení nepsal sám stěžovatel, to však samo o sobě nezakládá jeho neplatnost. V tomto smyslu postačí, že stěžovatel prohlášení podepsal. Co se týče formálních náležitostí prohlášení, shledává ho soud dostatečným. Prohlášení je založeno do správního spisu, je v něm označeno rozhodnutí, proti kterému by potenciální odvolání mělo směřovat, včetně čísla jednacího, a je v něm uvedeno jméno stěžovatele s jeho podpisem. Tato námitka není důvodná, její posouzení však nemá vliv na celkové posouzení věci. V rozsudku ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 120/2011 – 80, zdejší soud uvedl, že „[s]*právní orgán zcela jistě může v řízení využít i formulářových podání, jejich účelem je usnadnit procesní postupy účastníkům řízení (nikoli však správního orgánu). Takový postup lze vnímat jako naplnění zásady poučovací obsažené v § 4 odst. 2 správního řádu, která je součástí ústavního práva na právní pomoc obsaženého v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Poučovací povinnost správního orgánu v řízení, které vede, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech, nelze ji však vnímat jako návod k tomu, jak mají účastníci řízení v daném případě jednat. Správní orgán musí vždy, využívá-li předem připravená formulářová podání, postupovat tak, aby dostál základním zásadám činnosti správních orgánů (§ 2 až 8 správního řádu) a nezasahoval nepřípustným způsobem do ústavně garantovaných práv účastníků řízení. Svou pravomoc může správní orgán uplatňovat pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem svěřena a pouze v takovém rozsahu (zásada zákazu zneužití pravomoci - § 2 odst. 2 správního řádu). Při výkonu své pravomoci je správní orgán přitom vázán právními předpisy (zásada legality), při jejichž aplikaci musí z výše uvedené zásady obsažené v § 2 správního řádu a priori vycházet*“ (zvýraznění provedeno nyní pátým senátem). V intencích uvedeného se měl městský soud zabývat i otázkou, zda správní orgán svým postupem nevybočil z mantinelů poučovací povinnosti striktně vymezené v § 68 odst. 5 správního řádu: „*V poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.*“ Pokud správní orgán použil „přichystané“ vzdání se práva na odvolání, měl by přesvědčivě tento svůj postup, v jiných věcech správního vyhoštění nepoužívaný, vysvětlit; jinými slovy zdůvodnit, proč v daném případě nerespektoval běžnou správní praxi, kdy účastníkům vyhošťovacího řízení vzdání se práva na odvolání běžně nepředkládá, resp. proč v daném případě považoval připravené formulářové podání za výraz právní pomoci ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu, resp. čl. 37. Listiny základních práv a svobod. Podle § 4 odst. 2 správního řádu „*správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné*“, a to právě se zřetelem k závažnosti vzdání se práva na odvolání a specifické osobní poměry stěžovatele v posuzované věci (tj. že se jedná o cizince, a tedy osobu neznalou nejen českého jazyka ale

i práva, navíc ve stresové situaci zadržení a bez možnosti s kýmkoliv se poradit). Přihlédnout je přitom nutno i k § 4 odst. 3 správního řádu, podle kterého „*správní orgán s dostatečným předstihem uvědomí dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejích práv a neohrozí-li to účel úkonu*“, a odst. 4 téhož ustanovení, podle kterého „*správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a povinnosti.*“ Na uvedeném nic nemění ani fakt, že stěžovateli byl v průběhu správního řízení přidělen tlumočník (srov. též rozsudek sp. zn. 1 Azs 353/2017 – 39). Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně upozorňuje na zákaz kolektivního vyhoštění dle § 118 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a čl. 4 Protokolu č. 4 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod).

[19] Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že závěr o tom, že podání, které posoudil žalovaný a poté i městský soud jako účinné vzdání se práva na odvolání, je při absenci řádného zjištění okolností, za nichž se stěžovatel svého práva na odvolání vzdal, přinejmenším předčasný.

[20] Nejvyšší správní soud kasační námitky stěžovatele shledal důvodné, a proto rozsudek městského soudu dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem výše vysloveným; současně rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu